

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

„Amnistia” vinovaților fără (de) vină...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul e că aștia te-ar pune să cumperi și funie de ștreang în baza măsurilor de „corecție” fiscală... Apoi ar spune că nefericitul și neatentul contribuabil nu a înțeles bine „metodologia” de utilizare... Că, de fapt, nu era funie de ștreang, ci o biată sfoară pentru legat cutiile cu actele justificatoare necesare la Fisc...

Așa și cu marea amnistie fiscală pentru persoane fizice. O măscăreală sinistă care nu este nicidecum o iertare a contribuabilului de anumite datorii fiscale, ci o corecție a erorilor fiscal-guvernamentale, o evitare a eventualelor acuze și procese pentru abuzul și neglijența în serviciu a funcționarilor statului.

Și nu este vorba că s-au speriat cumva guvernării că s-au trezit românii și au aflat despre dreptul lor de a contesta impunerile fiscale abuzive. Și nu a venit nici vreo firmă de avocatură să transfere acțiunile de apărare ale românilor, dinspre abuzurile făcute de fel și fel de executori (oricum, remarcabilă înmulțirea proceselor câștigate de români, cu ajutorul unor firme de avocatură, împotriva societăților de executare silită ce păreau infailibile), înspre reprezentarea unei jumătăți de milion de români nedreptățiți de Fisc. Și nici nu trăim încă vremurile în care Statul să se teamă el pentru greșelile și abuzurile angajaților lui, în care dreptatea să se instituie „da capo al fine” pentru o speță dovedită în Justiție fie și pentru un singur nedreptățit. Dar cei 600 000 de mii de români, cu tot cu familiile lor, reprezintă o masă electorală. Și de ce să nu le ștergi vorbele de ocară de pe buze chiar în prag electoral?...

Nu contează că, în realitate, se înlătură un abuz al statului împotriva acestor oameni! Important este să ambalezi acțiunea și să o „vinzi”, dacă tot o să ai o pierdere pe neîncasarea fiscală, în ceva pompos și

populist. Pentru că atât de mărinimos este statul „pomelist” că, iată!, îi iartă și pe cei fără nici o vină...

Guvernul PSD va amnistia 600 000 de români! Păi, nu este aceasta o realizare de pus pe bannerele și pancartele paiațelor siderate, tot mai fugărite prin piețele publice?

Doar că amnistia nu ar trebui să șteargă din trăirile oamenilor stările de nedreptate ori amintirea atacurilor de panică la aflare veștilor că erau datori la fisc pentru ceea ce nu realizaseră. Pentru că despre asta este vorba în marea amnistie: ștergerea impunerilor decise abuziv de Fisc la valoarea salariului minim pentru contributorii care au realizat, de fapt, venituri sub pragul minim de la care se puteau face aceste opriri.

Or, pentru fricile, teroarea, dramele produse de toate acele hârtii întocmite și expediate cu atâta indiferență de angajații statului (care erau conștienți de abuzuri, dar erau prea comozi să le sesizeze, prea timorați poate să le arate că acolo este ceva în neregulă, dar mai ales prea îngrijorați de propriile locuri de muncă pentru a se pune rău cu șefii), cine va plăti?

Unde sunt însă partidele de opoziție? Unde este societatea civilă? Cu toții aleargă acum după iepurii împrăștiați de partidul de guvernământ. Inclusiv prin personajele trimise în teritoriu, chiar așa, pe post de momeală, pentru a fi alergate prin piețe de aceea parte de îndreptare a rostului unei Agore... Pentru că dacă acest proces de corectare a erorilor și ororilor din sistemul de determinare fiscală va fi făcut sub eticheta de „Amnistie”, când vor fi trecut alegerile, și ne vom opri pentru a înțelege despre ce a fost vorba sub șarjele europarlamentarelor, va fi prea târziu, iar cei „amnistiați” nu își vor mai putea cere dreptatea în instanțe pentru abuzurile la care au fost supuși.

În fond, amnistia este un proces care, asumat și recunoscut, fie și prin inacțiune de către parte vizată, înseamnă a admite

tocmai existența faptei reproșate (în cazul acesta, nealinierea fiscală a contribuitorilor, ca obligații de plată sau nerespectarea unor termene știute doar de Fisc). Doar nu poți fi „iertat” fără ați asuma vina, nu?... Nu poți fi parte a unei amnistii fără a accepta chiar „miezul” juridic: fapta...

Este o mizerie și o stare de nelegiuire generală. În care penalii nu sunt șterși din opisurile de încadrare juridică prin „amnistii”, pentru a nu le rămâne în istoricul juiciar faptul că s-au bucurat de îngăduința societății, prin instituțiile statului, în schimb, cei nevinovați, indexați din erorile și abuzurile sistemului, sunt „iertăți” prin amnistie. Pentru că tot cei fără vină trebuie să rămână cu impresia că au beneficiat de o bunăvoință a statului și nu care cumva să se ia la harță cu acesta pentru politicile fiscale abuzive și discreționare datorate indiferenței, neprofesionalismului și servilismului față de șefi a unor funcționari publici.

De aceea, acest proces nu trebuie acceptat sub numele de „amnistie”, ci de înlăturare a propriilor erori de către stat. Chit că acest lucru va complica existența guvernanților, pentru că vor trebui să găsească și niște țapi ispășitori! Ceea ce este mai greu într-un mediu bugetar unde fiecare și-a făcut o „asigurare de birou” ca într-un „sistem Ponti”, ramificat spre șefi, „șefuleți” și „șefime”...

Și-a trecut și acest summit de la Sibiu!... Aceleași fețe de calvar, dezbinare, ponosite, animale de pradă, lichele ale politicii europene. Din toate aceste imagini murdare nu am reținut decât plecaciunile lui Rareș Bogdan în fața unei femei care face cât zece bărboți neo-marxiști, jurămintele lui fierbinți de a duce pe noi culmi olița de

aur ale ciudatei Merkel.

Un om mic, un om mărunț, acest Macron sau „macaron”, cum îi spun unii (!), a încercat să se urce pe un pedestal care nu i se cuvine. Tinerel, exuberant, fără nicio experiență în marele lui discurs de mâine, a clacat lamentabil lângă un munte de om, marele Klaus Iohannis, cel care ostenește pas cu pas în evoluția transcendentă a unui mare Nimeni!

I-am privit cu condescendență. I-am privit cu milă. Chiar așa să fie?! Vinovatul de serviciu pentru toate crizele și neîmplinirile Europei este Naționalismul?! Sau poporul român?!

Aduceți-vă aminte de „euforiile” lui Juncker, de complicitatea și lașitatea „liderilor” europeni, care, în loc să-l lase să cadă de pe podium în nas, ca orice figură eblematică necioplită, îl sprijineau, ținându-l de coate, mușamalizând adevărul, făcându-se părtași, alături de el, la înjosirea Europei!

Și-atunci, ce ați fi dorit să credem?! Cum să ne uităm la acest „micron” care ne dă lecții de europenism?! Nici măcar naivii francezi nu mai cred în palavrele lui! Una este să candidezi la prezidențiale ca un playboy, ● ajutat de milioanele de euro aruncați în derivă, și alta, să prestezi niște rezultate. Ați auzit cumva de veste-galbene din Franța?! Ele sunt CV-ul acestui medium,

România, salvează-te!

George
Alexander

noblețea acestei fațade. Republica în Mișcare a lui Macron nu va avea nici măcar 22 la sută din intențiile de vot ale francezilor! Păcat că Franța, sub „conducerea” lui, decade...

Olanda, locul pustiu din Europa, Turnul Babel unde prostituția le-a luat mințile politicianilor, se zbate ca un pește pe uscat. Singurul lucru pe care nu-l poate cumpăra este conștiința! Sau portul Constanța! Premierul acestei țări, Mark Rutte, și-a refulat toate

neîmplinirile, frustrările lui de binefăcător. Dacă n-a reușit să șantajeze pe deplin România, să smulgă ceea ce-și dorește, amenință discredet această țară!... Țara mea și a ta!

Un clovn lamentabil, o incertitudine, zâmbește însă relevant. Klaus Iohannis nici nu știe, nici nu bănuiește în ce ape se scaldă. Își cam trădează patria! (Care „patrie”?! mă pot întreba unii... Germania?! România, în niciun caz!).

Un cui bătut în tron, în coșciugul României, alianța USB/Plus, susține crearea unei identități europene, migrația controlată și noi instituții suprastatale. Da, să acceptăm tot ce ni se impune prin acest manifest pervers, susținut de forțele oculte... Dar cum rămâne cu milioanele de români?! Vom deveni toți femei de serviciu, vom spăla wc-urile altora, vom emigra pentru o bucată de pâine, vom ajunge treptat o hologramă?!

Tac. Nici nu știu ce e-n inima mea! Atât de mare e întunericul de afară că mă sperii... În inima mea este însă Țara mea. Am uitat cum trebuie să trăim. Ne purtăm singuri de grijă. În sancuarul sufletului însă suntem onești. Acolo este România, țara noastră...

Importanța jurnalistului și a jurnalisticii în societate

Galina
Marte

Importanța genului jurnalistic este inegalabilă în existența umană, deoarece fără informația publică, fără informația zilnică a presei despre tot ceea ce se petrece în propria societate și universalitate omul devine extrem de limitat în posibilitățile intelectuale. Având la bază obiectivul principal de a promova creația și arta jurnalistică, în mod special, de a reflecta și a transmite publicului informația adecvată despre evenimentele ce au loc în viața socială, jurnalismul, domeniu distinct al vieții spirituale, își dedică întreaga activitate intereselor sociale ale cetățenilor, totul fiind realizat în limite posibile de transparentă, formă a cunoașterii ce garantează dreptul la libertatea cuvântului și dreptul de a obține libertatea necesară pentru a exista într-o societate civilizată.

Astfel, realizându-se prin diverse forme ale mass mediei (presa scrisă, presa online, audiovizuală etc.) importanța gazetăriei/jurnalisticii în viața omului este inegalabilă, deoarece este concepută pentru a susține o cauză nobilă, o cauză socială și anume: de a onora societatea prin respectarea normelor juridice ce reglementează raporturile de drept civil, întemeiate pe adevăr și dreptate; de a asigura transparența informațiilor conform realității prin care există omul și societatea acestuia. Cu certitudine, nu este absolut deloc ușor de a realiza uneori acest lucru într-o societate, însă obligația legală/morală/profesională a ziaristului este raportată către rigori de o anumită etichetă care trebuie respectate în limitele decente ale conviețuirii sociale și în limitele principiilor prevăzute de legislația națională și, respectiv, cea internațională din domeniul jurnalismului. Însă, cu regret, realitatea prin care există individul, realitatea prin care există omenirea deseori este contradictorie regulilor și principiilor decente de coabitare socială. Acest lucru limitează așteptările omului, iar valorile și libertățile sociale care urmează a-i fi atribuite în totalitate sunt limitate, uneori chiar reduse la minim. Astfel, se formează un mediu social nesătător unde per-

sonalitatea omului este supusă umilinței/sentimentului de inferioritate, iar ziaristul, același om al societății umane, este impus deseori să-și onoreze profesiunea prin forme mai puțin transparente, fiind nevoit în multe cazuri să-și expună opinia publică prin informații controversate realității, doar ca aceasta să placă unor grupări de interese sociale sau, în mai multe cazuri, acelor persoane ce fac parte din puterea statală.

Asemenea lucruri se întâmplă și au loc în comunitățile unde dezvoltarea umană și socială este plasată încă în limitele

domine lumea/societatea și să o transforme într-un lagăr al obscurității etc.

Urmând calea civilizației, omul tinde mereu spre acele culmi prin care să obțină posibilități cât mai pozitive în a forma întregul necesar pentru o dezvoltare adecvată cerințelor contemporane. În așa mod și jurnalistul, prin acțiunile sale, tinde să se manifeste în modul cel mai transparent, aducând numai beneficii vieții sociale. Astfel, informațiile publice cotidiene, uneori prin eforturi majore, sunt oricum urmate de realitatea existentă a lumii înconjurătoare. Toate sursele de informație, în

involuției. În respectivele societăți și jurnalistul este supus aceluiași proces, însă, în același timp, acesta tinde și își îndreaptă năzuințele/activitatea spre atingerea unui obiectiv și anume: de a-și realiza profesiunea cu demnitate, necătând la riscurile ce îi pot afecta viața. În așa mod, indiferent de dificultatea și riscul împrejurărilor, jurnalistul este acel care evoluează continuu spre o anumită direcție: de a transmite știrea respectivă a evenimentelor sociale în limitele care să corespundă așteptărilor autentice ale omului. Astfel, numai prin forma corectă și veritabilă a informațiilor difuzate se contribuie benefic la formarea unei societăți sănătoase, existența umană fiind orientată pe libertatea individuală și socială, pe posibilitatea de a acționa liber după propria voință, pe posibilitatea de acțiune conștientă în condițiile cunoașterii adevărului social și a legilor decente ce pot dezvolta o societate, pe posibilitatea de a exista după bunul plac și pe deplinătatea drepturilor civile într-un stat, pe posibilitatea de a nu fi umilit de clasa dominantă și a celor persoane care vor să

majoritatea cazurilor, sunt prezente într-un mod cât mai transparent și ele, la rândul lor, sunt ca o punte plină de semnificații ce deschide omului orizonturi nelimitate în a-și evolua capacitatea, puterea de înțelegere și de orientare, evoluția în nivelul intelectual/spiritual/material. Este un adevăr și o realitate extrem de interesantă, aceasta fiind tratată sau înțeleasă prin noțiunea materiei care există în afara conștiinței omenești și independent de ea, dar care, la rândul ei, atrage și unește în sine colectivități de oameni; personalități din viața politică, socială, culturală; unități administrative, instituții, asociații, parteneriate etc., care doresc să desfășoare activități onorabile menite culturalizării și dezvoltării propriei societăți. Nemijlocit, acesta este un proces social care dezvoltă lumea prin cele mai înalte forme ale civilizației umane. Deci, prin intermediul jurnalistului și/sau prin intermediul jurnalismului, domeniu și profesiune extrem de importantă pentru viața socială, au loc acele schimbări prin intermediul cărora se pun bazele unor rigori în a obține libertatea deplină a mass-mediei pub-

lice pentru ca aceasta să stimuleze existența omului, deschizându-i nemijlocit drumul către informații veritabile despre realitatea vieții umane. Aici este cazul de menționat cuvintele lui Thomas Jefferson, acesta afirmând: "libertatea noastră depinde de libertatea presei, iar aceasta nu poate fi limitată fără a fi pierdută".

Prin acțiunile pozitive ale jurnalismului contemporan are loc procesul de unificare a tuturor domeniilor de activitate publică, acestea, la rândul lor, construind societatea modernă dezvoltată. Prin mijloacele performante de comunicare ziaristul are posibilitatea de a transmite mesajul/stirea curentă printr-o formă nespuse de rapidă și eficientă. În așa mod, publicul este informat la timp, iar procesul de mediatizare devine ca un centru de legătură universală dintre producătorul mesajului transmis și a receptorilor/asculțătorilor. Prin forma respectivă de comunicare socială are loc, în mod prioritar, procesul de dezvoltare culturală a unei societăți care, în rezultat, de fapt este evoluție spirituală/intelectuală/academică/materială etc. Totul se definește prin expresia cunoașterii umane, iar contribuția majoră în acest proces al cunoașterii este meritul jurnalistului, persoana care deseori își riscă viața pentru a trata și a transmite corect lucrurile din societate și nu numai.

Astfel, ziaristul respectă și încearcă prin toate formele posibile să promoveze, în mod onorabil, creația jurnalismului ce are drept scop promovarea și apărarea intereselor sociale prin intermediul tuturor mijloacelor de informare în masă, are drept scop revendicarea drepturilor și obiectivelor comune în interesul omului și, în mod special, al celui ce este implicat nemijlocit în meseria de jurnalist.

Corespunzător, prin acțiunile sale pozitive întemeiate tot mai mult pe experiență și fapte reale, jurnalistul își îndreaptă mereu aspirațiile spre atingerea unui obiectiv rentabil pentru întreaga societate civilă și anume: de a stabili conexiunea autentică cu instituțiile publice din cadrul societății în scopul de a promova în mod transparent și echitabil imaginea creației publicistice și imaginea presei naționale/internaționale; de a consolida credibilitatea

față de profesiunea jurnalistică și, totodată, de a stimula și motiva această profesie intelectuală prin orice mijloace care, în rezultat, să-i asigure și o existență decentă.

Fiind parte componentă a culturii naționale, jurnalismul este domeniul care este protejat prin uniuni, asociații și organizații profesionale, patronale și sindicale, nemijlocit activând în baza Codului deontologic – statut al jurnalistului.

Cu tot respectul și considerațiunea, ar urma să transmitem cele mai frumoase cuvinte de mulțumire jurnalistului și, nu în ultimul rând, jurnalismului, domeniu spiritual ce promovează cultura și dezvoltarea umană, libertatea cuvântului și dreptul civil la opinia publică, totodată, dreptul la totalitatea normelor juridice ce reglementează relațiile sociale dintr-un stat. Respectiv, ar urma să aducem mulțumirile de rigoare tuturor uniunilor și asociațiilor de creație jurnalistică din România, Basarabia, cât și din întreaga lume, acestea având drept scop protejarea și favorizarea drepturilor ziaristului.

Deci, ar fi cazul de menționat, în mod respectabil, că în rândul instituțiilor de creație jurnalistică este prezentă Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR); Asociația Ziaristilor Independenți din România; Asociația Jurnaliștilor din România/Asociația Jurnaliștilor și Scriitorilor din Turism etc. În același timp, le mulțumim tuturor jurnaliștilor ce activează în cadrul revistelor și ziarelor (un lucru enorm de greu), sector al mass mediei naționale, pentru faptul că în fiecare zi bucură publicul cititor cu știri și informații de ultimă oră pentru ca omul societății să cunoască lumea și tot ceea ce se întâmplă în universalitate. Prin urmare, în rândul acestor valori jurnalistică este prezent omul, omul de creație care elaborează și pune în aplicare acțiuni extrem de necesare societății, aceasta reprezentând o continuă mișcare în evoluția jurnalismului modern, cât și în evoluția dezvoltării umane.

Politica (neo)liberală cu paru-n mână face școală...

George Petrovai

Nici nu începuse legalmente campania electorală pentru europarlamentare (de fapt cum să înceapă legal-constituțional ceva ce, de treizeci de ani, derulează în mod continuu atâta puterea cât și opoziția?!), când – la adunarea din Alexandria – nu doar că s-a scandat cu pretins zel democratic „Ciuma roșie”, dar Ludovic Orban, liderul acestei formațiuni politice, le-a cerut participanților (firește, cei mai mulți dintre aceștia duși cu pluta și aduși la întrunire cu autobuzele) să fie cu ochii pe dușmanii pesedisto-aldiști și cu parul pe ei! Da, căci dezastuoasa esență a postdecembrismului (pentru țară și oamenii de rând, nicidecum pentru politruaci și trespădușii lor) se cheamă acțiunea conjugată a doi factori certați cu bunul simț și cu folosul cetățenilor vrednici:

1) Lupta încrâncenată și fără menajamente (condimentată cu vorbe și manifestări ca la ușa cortului) pentru înșfăcarea puterii, de regulă fără vreun program realist-naționalist de guvernare;

2) Asimilarea adversarilor de idei cu vrăjmașii ce trebuie realmente răpuși (nu doar ideologic, ci chiar fizic), fapt care face ca vremelnicii deținători ai puterii să nu se consulte cu opoziția la adoptarea unor legi și proiecte cu bătaie lungă, acestea să fie

Ionuț Tene

E puțin cunoscut faptul că o mărturisitoare târzie a gulagului românesc a fost scriitoarea Oana Orlea, o nepoată vitregă a lui George Enescu. Se trăgea dintr-o veche familie aristocrată bizantină Cantacuzino, așa că în perioada de „liberalizare” a comunismului a trebuit să-și ia pseudonimul de Oana Orlea ca să poată publica. Orlea era numele soțului. Maria Ioana Cantacuzino s-a născut la 21 aprilie 1936, la Fălticeni, fiind fiica lui marelui as al aviației Constantin (Bîzu) Cantacuzino și a Ancăi Diamandi, fiind nepoata lui George Enescu și legatară testamentară a acestuia. De copilă a trăit în atmosfera anticomunistă a familiei și a luptei împotriva URSS. În 1952, la numai 16 ani, ca elevă în clasa a X-a, a fost arestată și condamnată la patru ani de închisoare, sub acuzația de complot și acțiune subversivă împotriva statului, pentru că a distribuit manifeste anticomuniste, și a executat pedeapsa de închisoare până în 1954. A organizat ca elevă o organizație subversivă anticomunistă. A împărțit manifeste în cutiile poștale și a tras cu praștia după mașina premierului dr. Petru Groza. În sin-

făcute praf de opoziționiștii ajunși la cârma țării, iar țara întreagă să tragă ponoasele de pe urma unui idiot și contraproductiv război politrucianist. Cum partea cea mai consistentă de vină pentru actuala crucificare a României (ultima între țările Uniunii Europene la cam toate capitolele economico-sociale, în plus cu o datorie externă de circa 100 de miliarde euro) revine celor care au furat (bani, bunuri, voturi) ca să poată cârmui și au cârmuit ca să poată fura și mai abitir (purcoare de bani murdari, palate doldora de jeg moral-spiritual, diplome mai grele ca plumbul din pricina nonvalorii lor, demnități fără pic de demnitate, onoruri fără urmă de onoare), iată de ce îndemnul orbanian „Cu parul pe ei”, luat chiar în sens metaforico-alegoric, mă încredințează că înfruntările politice de la noi au rămas în substanța lor intimă la fel de brutale și hidoase ca în perioada interbelică.

N.B.: Perioada bolșevică nu poate reprezenta obiect de comparație pentru simplul fapt că, fiind partidul muncitoresc-comunist unic, votul formal al cetățenilor, cu tot cu posibilul protest lăuntric al unora dintre ei împotriva dictaturii proletarietului, constituie o strălucită confirmare a spusei lui Mark Twain: „Dacă votul nostru ar putea să schimbe ceva, nimeni nu ne-ar mai lăsa să votăm!” Votul românilor bolșevizați nu numai că n-a schimbat în toată această perioadă nimic din cele stator-

nicite de către atotputernicul și atotștiutorul (sic!) partid, inclusiv de filiale sale, dar – nesinchisindu-se ideologiei și activității lui de struțo-cămila dreptului impus (dacă drepturile cetățenești pot să fie impuse, atunci obligațiile lor pot și trebuie să fie considerate juste!) – alegătorii erau obligați să se prezinte la vot. Evident, nu pentru desemnarea candidaților agreeți și propuși/impuși de partidul-stat (toțiăștia întotdeauna „câștigau alegerile” cu procentul prestabilit la centrul de comandă, în general peste 90 la sută), ci ca să le dea cu tifla scepticilor apuseni, iar naivilor indigeni să le întrețină iluzia respectării drepturilor dobândite prin sacrificiul clasei muncitoare în alianță cu țărâtimea muncitoare. Mă rog, cam așa cum se petreceau lucrurile în procesele „politicilor”, îndeosebi în feroasa perioadă a epurării staliniste din țara sovietelor: indezirabilii erau arestați nu pentru că făptuiau ceva împotriva regimului, ci pentru că puteau să făptuiască, apoi venea parodia procesului cu acuzații prefabricate și condamnarea deținutului pe baza lor, după care anchetatorii-torționari se dădeau peste cap ca înclapatul, deja considerat vrăjmaș al partidului și tratat ca atare, să-și recunoască fărădelegile nesăvârșite și să semneze declarația de învinuire întocmită ca la cartea ticăloșiei de gardienii regimului...

Prin urmare, mă raportează doar la înverșunatele

campanii din perioada interbelică, pe care cu atâta farmec și vervă ni le descria nouă, copiilor, neuitatul vecin Gavrilă Ardelean, atunci când ne adunam ciotcă în jurul lui ca să-l ascultăm cu gurile căscate vorbindu-ne despre trecut, despre al doilea război mondial și, mai ales, despre atrocele său prizonierat din imensitatea Rusiei. Cică, relata cu umor adorabilul povestitor, țărâniștii se grupau într-un capăt al străzii centrale din Sighetu Marmăției, liberalii în celălalt capăt, după care – echipați cu pancarte, ură și ciomege zdravene – se repezeau înainte spre ceilalți, strigând din fundul bojocilor: Jos cu susul! Sus cu josul! Tot ce se poate ca românii zilelor noastre să nu mai fie la fel de dispuși ca înaintașii lor interbelici să se lase cotonogiți în stradă pentru scandalosul huzur al fripturiștilor actuali, cu mult mai nocivi și mai sfidători decât predecesorii lor. Da, pentru că aceștia (Brătienii, Take Ionescu, I.G. Duca, Iuliu Maniu, Constantin Stere, Ion Mihalache etc.) nu pot fi comparați cu secăturile prezentului într-ale educației, culturii, competenței și patriotismului: erau sincer animați de idealul făuririi României Mari (ăștia de-acuma n-au fost în stare nici măcar să-i sărbătorească centenarul), de dorința modernizării ei și de trebuința ridicării tuturor românilor în anul 1938 la cel mai înalt nivel de prosperitate din întreaga istorie a acestei țări! Asta nu înseamnă nicide-

cum că în amarnicele noastre zile au dispărut cu totul confruntările electorale contondente. Dimpotrivă, ele s-au diversificat și au luat un deosebit avânt, dacă nu cu pumnul și ciomegele (totuși, se mai înregistrează din când în când păruiele), atunci sigur cu vorba: la tribuna Parlamentului (de veșnică pomenire este Florin lordache), la întrunirile publice, în presa scrisă și vorbită (mai cu seamă la tembelizor).

În ceea ce privește calificativul „Ciuma roșie”, prin care liberalii orbanieni speră să-i facă de râsul lumii pe pesedisto-aldiști, eu zic că termenul „ciumă” caracterizează în chip inspirat întregul politrucianism postdecembrist (nu spunea actualul „mare liberal” Petre Roman la începutul anilor nouăzeci că întreaga industrie românească este un morman de fiare vechi, procedând ca atare în calitate de premier al României?) și că trebuie să fie extrem de prudenți cu mult detestata culoare roșie. Nu de alta, dar încă din vremea domnitorului Alexandru Ioan Cuza existau „liberali roșii”, apoi (în perioada carlistă și în prima fază de stalinizare a României) s-a impus controversatul Gheorghe Tătărescu, un alt liberal fidel culorii asociată cu bolșevismul, iar în plină epocă postdecembristă au denaturat principiile fundamentale ale liberalismului alde Crin Antonescu, Călin Popescu-Tăriceanu și ortacii lor conjuncturali.

O mărturisitoare a gulagului românesc...

gura carte de memorii, de fapt interviuri luate de poeta Mariana Marin în 1991 poveștește aventura sa împotriva regimului comunist: „Mi-ar fi plăcut să pot afirma că organizația noastră a avut o activitate intensă. Adevărul e că nu am făcut aproape nimic. Din păcate, manifeste au fost foarte puține, iar alte acțiuni – zero. Mai târziu, în cursul anchetelor, toată afacerea a captătat o importanță nemeritată. Mi-ar fi plăcut atât de mult să-ți spun că am fost eroici! Am la activul meu un singur episod «eroic», și acesta consumat înainte de a «activa» în organizație. Pe vremea aceea, arma mea de bază era praștia. Trăgeam binisor. Și am tras în mașina lui Petru Groza, dar el nu era înăuntru. Șoferul a frânat și m-a fugărit. A fost una din marile spaime ale vieții mele. M-am ascuns în spălătoria casei în care locuiam, pe strada Tokio. Tipul m-a căutat, a intrat în mai multe curți. Eram chiar moartă de frică. Amintesc de acest episod pentru că mai târziu, transmis din gură în gură, a luat proporții: ba că ar fi fost Gheorghiu-Dej în mașină, ba că am rănit-o pe Ana Pauker (ar fi meritat-o!) etc. Singura semnificație reală a acestei întâmplări este că nu aveam absolut deloc simțul primejdiei. Eram absolut nebuună. Voiam

cu orice preț să fiu «Zoia Româncă!» trece prin multe pușcării. E bătută, dar nu bestial, dar cel mai mult o deranja cătușele. „Nu-mi amintesc de numărul de palme pe care le-am încasat – o nimica toată față de ce li s-a făcut altora –, dar trebuie să pomenesc de faimoasele cătușe care se strâng și se tot strâng, după nevoie. Mi-au răscuit brațele la spate și mi-au pus cătușele deasupra cotului. Brațele fiind mult trase înapoi, plămâni sunt comprimați, capacitatea toracică redusă, respiri prost. Și se strâng. Foarte tare. Vine un moment când nu mai simți mare lucru. Brațul se umflă, se învinețește, cătușa se înfundă. Când se scot și sângele năvălește, durerea este îngrozitoare. Se pare că unii au stat cu ele câte o zi-două; eu, doar vreo două ore și am avut semne mai multe săptămâni.” Ideea le fusese dată tinerilor, paradoxal, de faptele eroice ale Zoiei Kosmodemianskaia, proslăvită în nesfârșite ore de propagandă. A fost trădată de un iubit adolescent și arestată. A fost deținută la Văcărești, la Jilava, într-un lagăr de muncă la Pipera, în croitoria pușcării Târgșor, în pușcării de la Mislea, la Malmaison.

Cele mai ignobile amintiri le are despre tineta pușcării. Era o formă de umilință dusă la extrem pentru

dezumanizare. „Groaznice erau latrinele la Ghencea! Tineta nu folosea decât de seara, când ne închideau în baracă, până după numărul de dimineață. Ca s-o golim, trebuia s-o ducem, câte două, cu un par trecut prin mână, până în fundul curții. Drumul era periculos, mai ales iarna, când alunecam la fiecare pas. Ce hohote de râs ne-au apucat pe Marina și pe mine, stând de o parte și de alta a hârdăului plin ochi! Bătea crivățul și ne împingea prin curtea lucie de polei. Rahatul se vălurea. Multe politice plăteau prostituatele ca să ducă hârdăul în locul lor (...) Cu Marina și cu prostituatele cântam în cor Marșul căcănarilor. Ne plăcea mai ales versul care proclamă democrația mașului, același și cu aceleași funcții la o prințesă dalbă, sau la o curvă de tractir. O adunătură de scânduri ce abia se țineau, cu cinci sau șapte găuri în formă de triunghi (pentru 250 – 300 de femei), astea erau latrinele. Ușile se bălăngăneau, oricum nu se închideau niciodată. Coșmarul nostru era să nu se rupă scândurile și să cădem în hazna.” În timp ce nepoata vitregă se afla în închisoare, George Enescu este invitat de primul ministru Petru Groza să susțină un concert la București. Enescu respinge această invitație atâta vreme cât Oana nu va fi

eliberată de acest regim. Face greva foamei timp de opt zile la Jilava, ca un război declarat administrației, iar apoi, aflată la închisoarea de la Malmaison, încearcă să se sinucidă. Deși condamnată patru ani, este eliberată după doi ani la presiunea compozitorului George Enescu.

După ce a ieșit din închisoare, nu i s-a permis să-și continue studiile și a trebuit să-și câștige existența ca sudor pe șantier, ca taxator de autobuz, să spele pe cap clientele unui coafor. A fost mereu supravegheată de Securitate și, în 1960, a fost arestată din nou pentru câteva luni în procesul atacării furgonului de bani al BNR. După 1965 profită de „liberalizare” și urmează liceul la seral și începe să publice povestiri cu pseudonimul Oana Orlea. În 1980 Oana Orlea fuge în Franța unde continuă cariera scriitoricească. Moare în 2014 la Maignelay-Montigny (Franța). Oana Orlea rămâne o figură a memorialisticii concentraționare românești la un nivel incandescent ca cel al Adrianei Georgescu. Scriitoare a reușit să ofere într-un realism dostoievskian absurdul gulagului bolșevic și demnitatea tinerilor față de o forță de ocupație.

Ieșirea din Istorie...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, statuia lui Mihai Viteazul de la Oradea nu a fost doar „demonțată”... E prea puțin spus... Nu a fost deșurubată de pe soclu și gata... Corect spus, pentru a înțelege mesajul, este că ea a fost dezafectată... Și azvârlită într-o cazemată, la rândul ei dezafectată... Așa cum se va face și cu istoria noastră, cu eroii noștri, ba, chiar cu noi. Vom fi „dezafecțați” din Istorie. Dintr-o istorie pe care, prin neglijență, nepăsarea, dezinteres, dovedim că nu o merităm. Și nu, nu vom fi „scoși” din istorie... Pentru că ne-am putea întoarce oricând acolo, poate printr-o următoare generație mai curajoasă, mai conștientă și mai respectuoasă față de trecutul de altădată, cel eroic. Ci vom fi „dezafecțați”.

Ceea ce s-a întâmplat la Oradea este grotesc... Pentru că nici măcar nu a fost nevoie de vreo „lucrătură” la ceas de seară ori în miez de noapte, precum hoții (de vestigii), ci s-a acționat în plină zi. Nu pentru a vedea orădenii cum le sunt luate statuile, ci pentru ca Țara să vadă cum românii s-au făcut că nu văd... Sau poate chiar nu au văzut, pentru că nu le-a păsat...

„Descălecarea” de la Oradea se constituie într-un cuțit pe care Armata Română ar trebui să-l resimtă în piept... Dar, ne-maiavând bravul piept de altădată, probabil nu-l va

Ionuț
Țene

Ceea ce s-a întâmplat la Oradea este un atentat la patriotismul românesc și o rușine pentru orașul de pe Criș. Acum câțiva ani când s-a vehiculat ideea mutării statuii lui Mihai Viteazul din Piața Unirii am scris că nu este o idee bună și românească. Culmea atunci s-a propus mutarea statuii voievodului unirii de la 1600 în cimitirul din Oradea, o formă de batjocură și umilință la adresa sentimentelor naționale.

Cu toate protestele asociațiilor românești, municipalitatea locală a decis înlăturarea statuii lui Mihai Viteazul și mutarea într-o altă locație, dar nu imediat, ci după o așa-zisă restaurare care poate dura ani sau

simți nici măcar cât o înțepătură de piuneză. Și, la fel, va mima că a fost o lovitură pe care nici nu a băgat-o în seamă; ori, mai grav, din atâta indiferență, poate că, nici nu a simțit-o... Și nici măcar nu mai putem ține că „Ne-au luat statuia!”.

Pentru că lipsește acel „ne”... Și nu doar ca sufix al „nepăsării”, ci și din cel al neamului...

Atât de simplu a fost ca un simbol să fie luat în văzul lumii... Și nici măcar nu a fost vorba de vreo plachetă mărunțică, o efigie mult prea mică ori un bust ce puteau fi ferite privirii prin simpla împingere într-un colț de sală, de biserică ori în spatele unor copaci stufoși...

Și este finalul unei nepăsări. Am tăcut, am acceptat, ne-am lăsat umiliți din clipa în care ni s-a spus pe cine mai avem voie să omagiem. Cui și la ce dimensiune de glorie să-i aducem onorul nostru... Au început cu Mareșalul Antonescu. Ne-au spus că nu

decenii. Oradea nu va mai avea în centrul orașului simbolul primei uniri a românilor. Imaginea cu statuia lui Mihai Viteazul „săltată” de macarale este o

rușine pentru Oradea. Nu știu ce a fost în capul primarului Ilie Bolojan să aprobe acest atentat simbolic la siguranța morală națională, că în cel al arhitecților, care au propus mutarea, nu au fost idei patriotice de iubire pentru Mihai Viteazul, poate doar gânduri înverzite de pe la fundații străine? Statuia ecvestră a lui Mihai Viteazul

mai avem voie să-i povestim faptele eroice, apoi nici măcar să-l amintim de prin cărțile mai vechi. Iar noi ne-am supus. I-am mutat busturile pe după garduri, le-am acoperit rușinos cu fel și fel de cutii, prelate și saci de din plastic, după care le-am împins prin colțuri de bis-

erici, să fie cât mai ferite de privirile celor ce, nu doar că nu-l voiau pe el, dar nu ne voiau nici pe noi. Sau, poate, în primul rând pe noi...

Ceea ce s-a întâmplat la Oradea poate fi și o lecție dată de „Alianța Vestului”... Aia zis „politică”, dar care miroase a iredentism și secesionism... Căci, dacă Aradul și-a făcut lecția de trădare prin amplasarea „timpurie” a „Statuii celor 13 generali”, azi, Oradea își dovedește și ea supunerea prin dezafectarea statuii lui Mihai Viteazul. Urmează probabil Clujul și Timișoara...

De fapt, singurul lucru pe care aveau voie să-l facă autoritățile orădene era acela de a fi ridicat sta-

O rușine!

din Oradea a fost amplasată în 1994 în Piața Unirii. A fost realizată de sculptorii Alexandru Gheorghită și Georgeta Caragiu și turnată din 8,5 tone de bronz. Bani pentru statuie au fost strânși de Asociația Culturală „Mihai Viteazul” din Oradea, din contribuțiile militarilor și personalului civil din 13 unități militare aparținând Diviziei 11 mecanizată „Carei”, din cadrul Garnizoanei Oradea.

E firesc ca cei mai vocali protestatari împotriva înlăturării statuii lui Mihai Viteazul să fie foste cadre militare în rezervă și retragere. Statuia lui Mihai Viteazul este un simbol pentru Oradea. În noiembrie 1997 în fața ei am depus personal jurământul militar ca soldat TR împreună cu întreaga garnizoană Oradea. Pentru mine imaginea unui Mihai Viteazul înlănțuit de

tuia lui Mihai Viteazul pentru o a o roti și a o așeza cum se cuvenea: cu fața spre granița căreia îi stătea pavăză! Dar ei l-au smuls definitiv de acolo. Și nu e cert nici măcar faptul că „Ferdinandul” ce i-a luat locul va rămâne prea mult acolo!... Să nu ne trezim dară cum, aidoma unui carusel al unei Istoriei ce se răzbună pentru nepăsare, în piață să fie adusă statuia lui Horthy. Pe care să-l repună în locul în care a mai stat, iar noi am tăcut la fel de umili, e drept, într-o perioadă cu mult mai neagră pentru noi.

Și dacă e aproape „firesc” să nici nu ne mai întrebăm ce face Ministerul Culturii, totuși, nu are nici o noimă nepăsarea noastră față de lipsa de reacție a aceluia ce ar trebui să se dovedească gardian măcar statuiilor domnitorilor și oștenilor noștri. Pentru că Ministerul Apărării are o obligație morală, măcar din perspectiva faptului că statuia a fost realizată, la începutul anilor '90, din bani angajaților a 13 unități ale Diviziei 11 mecanizată „Carei”, din cadrul Garnizoanei Oradea. O statuie care, acum, prin acțiunea politicianilor locali, dar și cu sprijinul complice al guvernanților de la București, a fost dusă în spatele unui gard. Tot de garnizoană. Pentru că simbolistica trădării de neam și țară trebuie să fie completă, nu?! Și nu mare mirare va fi să ne trezim că „Alianța Vestului” va trimite statuia Bucureștiului. Ca pe ei nu-i reprezintă, având alte efigii,

focuri, cârpe la care să se închine...

Unde sunteți, unde suntem Neam și Țară?... Mai sunteți ori deja rătăciți și rătăcim pe cărări diferite?... „Neamul” în exil prin țări străine, „Țara” lăsată vatră veneticilor... Existența noastră de acum ne-a fost dată prin sacrificiul înaintașilor. O viață pe care ar fi trebuit să dovedim că o merităm „atât ca om, cât și ca neam” ... Iar noi, noi ce am făcut?...

P.S.:

În mod firesc, din momentul în care, pe parcursul lunii martie 2019, am asistat la mizerabila elogiare a sinistrului personaj comunist Ana Pauker, într-un material girat de reprezentanții Guvernului PSD în teritoriu (Consiliul Județean Vaslui), fără să fi existat măcar o minimă consecință juridică, ordonanța care pune căluș, nu promovării, ci oricărei vorbiri publice despre eroismul Mareșalului Antonescu, poate fi considerată de facto nulă. Pentru că o lege nu poate fi punctuală ori secvențială ca aplicare!

curelele unei macarale e ca un cuțit în inimă. Municipalitatea din Oradea a luat această decizie în anul Centenarului, când orașul a fost eliberat de Armata Română condusă de generalul Traian Moșoiu, în 1919. Înlăturarea statuii lui Mihai Viteazul să fie, pe lângă un atentat la sentimentul național românesc, și o chemare simbolică la separatism față de România?

Ce face SRI Bihor, „dorm” ofițerii în cazul acestui atentat provocator simbolic la adresa unității naționale și a sentimentelor românilor? Cine sunt cei ce și permit să batjocorească memoria lui Mihai Viteazul la Oradea?

Sunt întrebări la care o anchetă a parchetului general trebuie să dea răspunsuri?

Felicitări candidatului independent George

Simion care s-a deplasat urgent la Primăria Oradea să ceară explicații celor care au pus la cale batjocorirea unui simbol al unității românilor. D

in păcate este singurul candidat care s-a sesizat față de samavolnicia antinațională de la Oradea. Cine nu mai dorește unitatea României, domnule președinte Klaus Iohannis?